

Fald bleven temmelig urimelig mod Dyhring. Men det er jo kun, hvad man maatte vente«.

»Naa — ja — saamænd.«

»Hun kommer vist forresten til Middag idag. Hun sagde da, at hun vilde komme og opfriske sine italienske Minder med dig, mens Dyhring er til Redaktionsmøde.«

Per, der hele Tiden havde siddet med bortvendt Ansigt, svarede ingenting hertil. Og Talen gled over paa andre Ting.

De var imidlertid kommen saa langt, at de nu kunde se »Skovbakkens« sorte Tegltag kigge op over Skoven. Kort efter svingede de op for Hovedtrappen, hvor Jakobes mange smaa Søkende nysgerrigt styrtede til for at se, hvem der kom.

Nanny indfandt sig ogsaa ganske rigtigt til Middagen, det vil sige, hun kom en god halv Time efter, at man havde sat sig tilbords, og tog bort igen straks efter Kaffen. Hun syntes at være i ypperligt Humør og saae glimrende ud i en storblomstret Kjole med en spansk Trøje af blodrød Silke.

Imidlertid var det Per en Tilfredsstillelse at mærke, at hun alligevel ikke rigtig kunde staa for den Kritik, hvormed han havde væbnet sig mod hende. Det var hendes Væsen, navnlig hendes ustandselige Talestrøm, der i de hjemlige Forhold virkede stødende paa ham. Hendes Koketteri var ogsaa altfor aabenbart, — det gjorde ham helt